

i fra forskjellige Steder; men altsom Tiden skrider længere frem, saa maa dette Ministerium med al den Tro, det maa have paa den Understøttelse, det herfra kan faae, dog være bleven usikkert, om det kan udføre. Sagen, og da kunne de ikke, efter min Formening, vilde gaae den Vej, at flyde den over i andre Hænder, paa andre Mænd; til hvilke Mænd og til hvilket Brug, det vide vi ikke heller, men saa meget er vist, at til Misbrug kan Loven benyttes. Dette Ministerium har den paa Tro og Love, og det kan lade være at bruge den, men derimod kan det godt tænkes om et andet Ministerium, at det kan sige: Vi staae ikke i det samme Forhold og nære ikke de samme Betragtninger, vi vilde bruge den. Man har seet Ministerier at bruge. Sager af den Natur blot paa Grund af de store finantsele Interesser, der ligge dert. Det er Grunde og vægtige Grunde for at gjøre, hvad der ligger i vor Magt, til at blive af med denne Lov.

Kirke- og Underviisningsministeren: Der var vistnok meget Sandt og Træsfende i, hvad den sidste ærede Rigsdagsmand sagde, at det kan være i høj Grad tvivlsomt, hvilken Minister der vil komme til at gjøre Brug af denne Lov; men naar den ærede Rigsdagsmand anstillede et Slags Examinations over en anden Rigsdagsmand, angaaende Lovens Indhold, og da denne ikke vilde gaae ind derpaa, selv besvarede sine Spørgsmaal med den korte Bemærkning: At den gik ud paa, at Regjeringen fik sin Idee sat igennem, at føre en Jernbane i den Retning, som i Loven er nævnt, saa er dette dog, fraset de øvrige Bestemmelser, som Loven indeholder, en meget ufaldkommen Antydning; thi Loven med den omhandlede Bestemmelse om Jernbanens Retning er jo fremlagt efter Kongens Befaling, derefter vedtagen af Rigsdagen og endelig af H. S. Majestæt sanctioneret, og den er saaledes ikke blot et Udtryk af Regjeringens Tanke, men indeholder begge Dele af den lovgivende Magts Anskuelse som i sammenhæng med Regjeringens. Det maa man klart og bestemt have for Øie, hvad enten man i sin Tid under Forhandlingen har været for Loven eller ikke. — Men nu anseer jeg det ganske vist for at

være — jeg vil ikke bruge saa stærkt et Udtryk, som er brugt fra en anden Side — men dog sige — meget uheldigt og lidet ønskeligt, om man vilde forsøge paa ad den Vej at komme til at have og forandre Love, som med Repræsentationens Samtykke ere givne fort isorveien, om man vil komme til at anstille Prøver paa, om ikke mulig de, der engang vare i Minoriteten, senere kunde være komne i Majoriteten. Vilde man føre dette Princip igennem i sine Consequenser, vilde der deraf fremkomme et høist ulykkeligt Resultat. I den Henseende maa Minoriteten vise Resignation; thi vil den ganske uden Hensyn til Resultatet bruge alle mulige Waaben for om mulig at komme til at naae det, den kunde have naaet, hvis den i sin Tid havde været — Majoriteten, saa vil Repræsentationens Stilling være slet tjent dermed. Det er imidlertid Noget, jeg ikke skal gaae ind paa at udvikle. Det, som foranledigede mig til at tage Ordet, var, at den ærede Rigsdagsmand for Holbæk Amts 2den Valgfreds (Tscherning) har meent, at der var en Grund tilføede, som nu gjorde Stillingen heelt anderledes, end den var, da Loven blev vedtagen, og som skulde lede til, at Regjeringen selv, ifødetfor Rigsdagsmanden for Aarhus Amts 1ste Valgfreds (Winther), skulde være fremkommet med et Forslag om, at Loven skulde ophæves; det, meente den ærede Rigsdagsmand, vilde have været det naturlige Forhold, naar Regjeringen havde været ret betænksom. Det forekommer mig dog virkelig, at det ikke let kunde blive muligt for Regjeringen at komme til det Resultat, hvormeget man end vil tænke over, hvad der ligger i Loven og er gaaet forud for den. Men den ærede Rigsdagsmand lagde den heel Deel ind i Loven, som Rigsdagsmanden for Randers Amts 2den Valgfreds (Klee) vistnok skulde have ondt ved at finde i den; thi det er ikke i fjerneste Maade dert antydet, ligesaa lidt som jeg troer, at det kan siges at ligge i, hvad der er gaaet forud for den — men i alt Fald er der ikke nogen som helst Antydning deraf i Loven — at det kun skulde have været det daværende Ministerium, som man havde gaaet ind paa at overdrage denne Myndighed, eller at det kun skulde være under Forudsetning af eller paa